

COLECȚIA **EXAMENE**

ADMITEREA ÎN MAGISTRATURĂ ȘI ÎN AVOCATURĂ
CULEGERE DE SUBIECTE CU EXPLICAȚII
ALE VARIANTELOR DE RĂSPUNS

Drept procesual penal
Coordonator | Lucian Criste

AUTORI
Lucian Criste
Cristian Bălan
Cătălin Constantinescu-Mărunțel
Teodor Manea
Giulia Șologon

ADMITEREA ÎN MAGISTRATURĂ
ȘI ÎN AVOCATURĂ

**CULEGERE DE SUBIECTE
CU EXPLICAȚII
ALE VARIANTELOR DE RĂSPUNS**

Vol. IV – Drept procesual penal

Ediția a IV-a

Universul Juridic
București
-2022-

Subiecte de la concursul de admitere la Institutul Național al Magistraturii și în magistratură

Sesiunea octombrie 2021

Explicații

1. c

Răspunsurile a și b sunt greșite. Răspunsul c este corect pentru că, indiferent de locul unde inculpatul își are domiciliul și indiferent de instanța la care a rămas definitivă hotărârea, instanța de executare este prima instanță care a soluționat cauza în fond. Potrivit art. 553 alin. (1) C. pr. pen.: „Hotărârea instanței penale, rămasă definitivă la prima instanță de judecată sau la instanța ierarhic superioară ori la instanța de apel, se pune în executare de către prima instanță de judecată”.

2. a, c

a – răspuns corect. Prin derogare de la regulile comune de competență stabilite în materia executării, potrivit art. 598 alin. (2) C. pr. pen. contestația la executare care are ca obiect o nelămurire cu privire la hotărârea care se execută este dată în competența exclusivă a instanței care a pronunțat hotărârea respectivă.

b – răspuns greșit. Într-adevăr, participarea procurorului este obligatorie la soluționarea contestației la executare, însă în speță asistența juridică a condamnatului este obligatorie întrucât se află în stare de deținere.

c – răspuns corect. Articolul 599 alin. (1) C. pr. pen. prevede că rezolvarea contestației la executare se face potrivit procedurii prevăzute de art. 597 C. pr. pen. Potrivit art. 597 alin. (4) și (7) C. pr. pen., prima instanță care soluționează contestația la executare se pronunță printr-o sentință supusă contestației în termen de 3 zile de la comunicare.

3. b

a – răspuns greșit. Prin Decizia nr. 625/2016 (publicată în M. Of. nr. 107 din 7 februarie 2017), Curtea Constituțională a constatat că soluția legislativă cuprinsă în art. 70 C. pr. pen. care stabilește că asupra cererii de recuzare a procurorului, formulată în faza de judecată, în faza camerei preliminare sau în fața judecătorului de drepturi și libertăți, se pronunță procurorul ierarhic superior este neconstituțională. În aceste condiții, competența de soluționare a recuzării procurorului aparține instanței, iar nu procurorului ierarhic superior.

b – răspuns corect. Având în vedere datele speței, cererea de recuzare ar trebui respinsă ca inadmisibilă deoarece nu se indică cazul de incompatibilitate invocat. În acest sens, avem în vedere prevederile art. 67 alin. (4) și (5) C. pr. pen.

c – răspuns greșit, prin prisma aspectelor menționate mai sus.

Subiecte de la examenul de admitere în profesia de avocat, pentru dobândirea calității de avocat stagiar

Sesiunea septembrie 2021

Explicații

1. c

Varianta a) este incorectă. În situația în care instanța dispune achitarea inculpatului în temeiul prevăzut de art. 16 alin. (1) lit. a), acțiunea civilă va fi respinsă ca neîntemeiată.

Varianta b) este incorectă. În eventualitatea în care instanța dispune achitarea inculpatului în temeiul art. 16 alin. (1) lit. d), cu reținerea cauzei justificative a legitimei apărări, acțiunea civilă va fi respinsă, răspunderea delictuală a făptuitorului fiind înlăturată ca urmare a lipsei caracterului ilicit al acțiunii sau inacțiunii sale. În cazul în care instanța va dispune condamnarea, cu reținerea circumstanței atenuante prevăzute la art. 75 alin. (1) lit. b) din Codul penal – „depășirea limitelor legitimei apărări”, instanța ar putea obliga inculpatul la plata unei indemnizații adecvate și echitabile, constatând că s-a săvârșit o infracțiune cu depășirea limitelor legitimei apărări, în temeiul dispozițiilor art. 1360 din Codul civil.

Varianta c) este corectă. În ipoteza în care instanța dispune încetarea procesului penal în temeiul prevăzut de art. 16 alin. (1) lit. f) (cu excepția prescripției răspunderii penale), va lăsa nesoluționată acțiunea civilă, astfel dispozițiilor art. 25 alin. (5) C. pr. pen.

2. b

Varianta a) este incorectă și varianta b) este corectă. În conformitate cu dispozițiile art. 49 C. pr. pen., „instanța sesizată cu judecarea unei infracțiuni rămâne competentă a o judeca, chiar dacă, după schimbarea încadrării juridice, infracțiunea este de competența instanței inferioare.” Pe cale de consecință, în acest caz, nu va opera o declinare a competenței de soluționare a cauzei către instanța inferioară, prorogarea de competență operând exclusiv în favoarea instanței ierarhic superioare. În ipoteza în care noua încadrare juridică atrage competența materială a instanței ierarhic superioare, se va dispune declinarea competenței de judecare a cauzei la instanța superioară, nefiind posibilă pronunțarea unei soluții cu privire la noua încadrare juridică de către instanța sesizată.

Varianta c) este incorectă. Ipoteza expusă are în vedere competența instanței în caz de schimbare a calității inculpatului, și nu situația schimbării încadrării juridice. Potrivit art. 48 alin. (1) lit. a C. pr. pen., când „**competența instanței este determinată de calitatea inculpatului**”, instanța rămâne competentă să judece chiar dacă inculpatul, după